

Uradni list

Evropske unije

C 2

Slovenska izdaja

Informacije in objave

Letnik 66

4. januar 2023

Vsebina

II Sporočila

SPOROČILA INSTITUCIJ, ORGANOV, URADOV IN AGENCIJ EVROPSKE UNIJE

Evropska komisija

2023/C 2/01	Sporočilo Komisije – Finančne sankcije v postopkih za ugotavljanje kršitev	1
2023/C 2/02	Nenasprotovanje priglašeni koncentraciji (Zadeva M.10944 – MITSUBISHI / HERE) ⁽¹⁾	17

IV Informacije

INFORMACIJE INSTITUCIJ, ORGANOV, URADOV IN AGENCIJ EVROPSKE UNIJE

Evropska komisija

2023/C 2/03	Obrestna mera, ki jo Evropska centralna banka uporablja v svojih operacijah glavnega refinanciranja: – 2,50 % 1. januar 2023 – Menjalni tečaji eura	18
2023/C 2/04	Povzetek Sklepa Komisije z dne 10. januarja 2022 o zavrnitvi njene pristojnosti v smislu členov 1 in 4 Uredbe Sveta (ES) št. 139/2004 (Zadeva C.1886 – Iliad – Poziv k ukrepanju na podlagi člena 265) (notificirano pod dokumentarno številko (2022)78)	19

SL

⁽¹⁾ Besedilo velja za EGP.

II

(Sporočila)

SPOROČILA INSTITUCIJ, ORGANOV, URADOV IN AGENCIJ EVROPSKE UNIJE

EVROPSKA KOMISIJA

SPOROČILO KOMISIJE

Finančne sankcije v postopkih za ugotavljanje kršitev

(2023/C 2/01)

1. UVOD – RAZVOJ SORAZMERNEGA IN ODVRAČILNEGA PRISTOPA

V skladu s Pogodbo o delovanju Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: PDEU) lahko Komisija, kadar proti državi članici vloži tožbo pred Sodiščem Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: Sodišče) zaradi neizpolnitve obveznosti iz Pogodb, Sodišču predlaga, da navedeni državi članici naloži finančne sankcije v dveh primerih:

- če država članica ni sprejela potrebnih ukrepov za izvršitev predhodne sodbe Sodišča, s katero je bila ugotovljena kršitev prava Unije (člen 260(2) PDEU) ⁽¹⁾,
- če država članica ni izpolnila svoje obveznosti glede obvestitve o ukrepih za prenos direktive, sprejete v skladu z zakonodajnim postopkom (člen 260(3) PDEU).

V obeh primerih je lahko sankcija, ki jo naloži Sodišče, sestavljena iz plačila pavšalnega zneska zaradi nadaljevanja kršitve do razglasitve sodbe Sodišča ali popolne izvršitve sodbe, če je dosežena prej, in dnevne denarne kazni, da se zadevna država članica spodbudi, da čim prej po razglasitvi sodbe odpravi kršitev. Komisija predlaga zneske finančnih sankcij Sodišču, vendar Sodišče v okviru svoje diskrecijske pravice ⁽²⁾ določi zneske, ki so po njegovem mnenju prilagojeni okoliščinam ter sorazmerni z ugotovljeno kršitvijo in plačilno zmožnostjo zadevne države članice ⁽³⁾.

Možnost, da Sodišče državam članicam naloži finančne sankcije – in da Komisija predlaga naložitev takih sankcij – izhaja iz Maastrichtske pogodbe iz leta 1992. Komisija je za zagotavljanje preglednosti in enakega obravnavanja od leta 1996 objavila številna sporočila in obvestila, v katerih je pojasnila svojo politiko in metodologijo, ki ju uporablja pri izračunu finančnih sankcij ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Ali če država članica ni sprejela potrebnih ukrepov za izvršitev sodbe, s katero je bila ugotovljena kršitev sklepa o državni pomoči na podlagi člena 108(2) PDEU.

⁽²⁾ Ta diskrecijska pravica je omejena v zadevah na podlagi člena 260(3) PDEU, v katerih Sodišče ne sme preseči zneska, ki ga je določila Komisija.

⁽³⁾ Glej sodbe z dne 12. julija 2005, Komisija/Francija (C-304/02, EU:C:2005:444, točka 103); z dne 14. marca 2006, Komisija/Francija (C-177/04, EU:C:2006:173, točka 61), in z dne 10. januarja 2008, Komisija/Portugalska (C-70/06, EU:C:2008:3, točka 38).

⁽⁴⁾ Glej Prilogo II – Seznam predhodnih sporočil o finančnih sankcijah.

V tem sporočilu so pregledana vsa sporočila Komisije o finančnih sankcijah, sprejeta od leta 1996 do 2021 (za seznam glej Prilogo II). Z njim je nadomeščena in zajeta vsebina teh sporočil, ki je po potrebi posodobljena glede na najnovejšo sodno prakso Sodišča. To velja zlasti za odstranitev vseh sklicev na institucionalno težo zadevne države članice pri izračunu finančnih sankcij, ki jih Komisija predlaga Sodišču (glej oddelek 3.4).

To sporočilo se uporablja tudi v zvezi s Pogodbo Euratom, kolikor se člen 260 PDEU zaradi člena 106a Pogodbe Euratom uporablja za zadeve, zajete v navedeni pogodbi.

2. SPLOŠNA NAČELA

Čeprav o končni naložitvi sankcij iz člena 260 PDEU odloči Sodišče, ima Komisija pri tem osrednjo vlogo, saj pred Sodiščem vloži tožbo in predlaga znesek finančnih sankcij. Komisija zaradi preglednosti in enakega obravnavanja dosledno objavlja merila, ki jih uporablja pri predlaganju finančnih sankcij.

Komisija meni, da bi morale naložene finančne sankcije temeljiti na treh osnovnih merilih ⁽⁵⁾:

- resnosti kršitve,
- njenem trajanju,
- potrebi po zagotovitvi odvračilnega učinka same finančne sankcije, da se preprečijo ponovne kršitve.

Za učinkovitost sankcij je pomembno določiti zneske, ki so dovolj visoki, da imajo odvračilni učinek. Naložitev povsem simboličnih sankcij bi mehanizmu sankcioniranja iz člena 260 PDEU, ki dopolnjuje postopek za ugotavljanje kršitev, odvzela koristen učinek in ovirala dosego končnega cilja postopka, ki je zagotoviti dosledno upoštevanje prava Unije.

Sankcije, ki jih Komisija predlaga Sodišču, bi morale biti za države članice dosledne in predvidljive ter izračunane v skladu z metodo, ki spoštuje tako načelo sorazmernosti kot načelo enakega obravnavanja med državami članicami. Z jasno in enotno metodo je tudi zagotovljeno, da Komisija ustrezno utemelji izračun zneska sankcij, ki jih predlaga Sodišču ⁽⁶⁾.

Komisija Sodišču sistematično predlaga, da zadevni državi članici naloži plačilo pavšalnega zneska in denarno kazen. To velja za tožbe, vložene na podlagi člena 260(2) PDEU (neizvršitev prejšnje sodbe Sodišča) in člena 260(3) PDEU (nesporočanje ukrepov za prenos zakonodajne direktive).

Zato Komisija v primeru, ko država članica odpravi kršitev med postopkom pred Sodiščem, tožbe ne umakne, temveč vztraja pri svojem predlogu za naložitev pavšalnega zneska, s čimer se zajame trajanje kršitve do odprave kršitve. Komisija si prizadeva nemudoma obvestiti Sodišče o odpravi kršitve s strani države članice, ne glede na fazo sodnega postopka. Enako stori, ko država članica odpravi kršitev po izrečni sodbi na podlagi člena 260(2) ali 260(3) PDEU, s čimer obveznost plačila denarne kazni preneha.

Finančne sankcije, ki jih države članice plačajo kot pavšalni znesek ali denarno kazen, kot odredi Sodišče, predstavljajo „druge prihodke“ Unije v smislu člena 311 PDEU in Sklepa 2007/436/ES, Euratom ⁽⁷⁾.

⁽⁵⁾ Sodišče je odobrilo vsebino teh meril z dosledno sodno prakso. Glej med drugim sodbo z dne 4. julija 2000, Komisija/Helenska republika (C-387/97, EU:C:2000:356, točka 92); sodbo z dne 25. februarja 2021, Komisija/Španija (C-658/19, EU:C:2021:138, točka 63); sodbo z dne 16. julija 2020, Komisija/Irska (C-550/18, EU:C:2020:564, točka 81), in sodbo z dne 25. februarja 2021, Komisija/Španija (C-658/19, EU:C:2021:138, točka 73).

⁽⁶⁾ Glej sodbo z dne 16. julija 2020, Komisija/Romunija, (C-549/18, EU:C:2020:563, točka 51).

⁽⁷⁾ Sklep Sveta 2007/436/ES, Euratom, z dne 7. junija 2007 o sistemu virov lastnih sredstev Evropskih skupnosti (UL L 163, 23.6.2007, str. 17).

2.1. Načelo sorazmernosti

Sodišče je dosledno razsodilo ⁽⁸⁾, da morajo biti finančne sankcije prilagojene okoliščinam ter sorazmerne z ugotovljeno kršitvijo in plačilno zmožnostjo zadevne države članice. Komisija v vsaki posamezni zadevi natančno prouči, kako najbolje upoštevati ta načela, ko uporablja različna merila za izračun sankcij, ki jih predlaga Sodišču. Zlasti je treba pri sankcijah, kadar je primerno, vnaprej upoštevati možnost spremembe okoliščin ⁽⁹⁾.

Iz načela sorazmernosti in, natančneje, načela predlaganja sankcij, prilagojenih okoliščinam, je mogoče izpeljati več posledic:

V nekaterih primerih je morda primerno predlagati kazni, ki temeljijo na matematični degresivni formuli, da se upošteva napredek države članice pri izpolnjevanju obveznosti Unije. Na primer, država članica bi lahko kršila pravo Unije, ker ima številna nezakonita odlagališča, ker nekatera od njenih mest ne izpolnjujejo standardov kakovosti komunalne vode ali ker se v njej nahajajo neskladna območja kakovosti zraka. Kadar je mogoče matematično oceniti napredek države članice pri izpolnjevanju obveznosti (na primer kot delež vseh usklajenih odlagališč, mest ali območij kakovosti zraka) v okviru tistih kršitev, za katere je značilna obveznost, ki temelji izključno „na rezultatih“, lahko Komisija Sodišču predlaga uporabo degresivne formule ⁽¹⁰⁾.

Obstajajo lahko tudi primeri, ko Komisija predlaga, da se naložene kazni plačajo šele v rednih periodičnih intervalih, na primer po šestih mesecih ali enem letu po izrečenih sodbi Sodišča v skladu s členom 260(2) PDEU ⁽¹¹⁾. To je lahko ustrezno, kadar je izpolnjevanje obveznosti mogoče oceniti le v periodičnih intervalih ali kadar je metoda za ocenjevanje izpolnjevanja obveznosti odvisna od razpoložljivosti rezultatov spremljanja. To je lahko določeno v ustrezni zakonodaji. Na ta način je zagotovljeno, da kazen, ki jo predlaga Komisija, dejansko ustreza številu dni trajanja kršitve – kar je včasih mogoče ugotoviti le po določenem časovnem obdobju in ko je na voljo dovolj informacij o izpolnjevanju obveznosti.

2.2. Načela, povezana s členom 260(3) PDEU

Namen člena 260(3) PDEU ⁽¹²⁾ je države članice spodbuditi k prenosu direktiv, sprejetih v skladu z zakonodajnim postopkom, v rokih ⁽¹³⁾, ki jih je določil zakonodajalec Unije, in tako zagotoviti resnično učinkovitost zakonodaje Unije. To ni le vprašanje varstva splošnih interesov, ki se uresničujejo z zakonodajo Unije, ampak tudi in predvsem zaščite interesov evropskih državljanov, ki uživajo pravice in koristi iz take zakonodaje. V obeh primerih so zamude nesprejemljive. Navsezadnje je ogrožena verodostojnost prava Unije kot celote, če država članica zakonodajo Unije v nacionalno zakonodajo prenese pozneje, kot bi jo morala.

⁽⁸⁾ Zadeva C-658/19, Komisija/Španija (EU:C:2021:138, točka 63); zadeva C-550/18, Komisija/Irska (EU:C:2020:564, točka 81); zadeva C-658/19, Komisija/Španija (EU:C:2021:138, točka 73).

⁽⁹⁾ Glej sodbo z dne 25. novembra 2003, Komisija/Španija, (C-278/01, EU:C:2003:635).

⁽¹⁰⁾ Glej zadevo C-278/01, Komisija/Španija, v zvezi s standardi kakovosti kopalnih voda, določenimi z Direktivo 76/160/EGS; v tej zadevi je Sodišče ugotovilo, da „države članice še posebej težko v celoti izvedejo Direktivo“ in da „je možno, da bi tožena država članica bistveno povečala stopnjo izvajanja Direktive, kratkoročno pa je ne bi v celoti izvedla“. Sodišče je glede na navedene okoliščine odločilo, da „sankcija, ki ne bi upoštevala morebitnega napredka države članice pri izpolnjevanju njenih obveznosti, ne bi bila niti prilagojena okoliščinam niti sorazmerna ugotovljeni kršitvi“.

⁽¹¹⁾ Glej točke 43 do 46 sodbe v zadevi C-278/01, Komisija/Španija, ter točki 111 in 112 sodbe v zadevi C-304/02, Komisija/Francija.

⁽¹²⁾ Glej sodbo z dne 8. julija 2019 v zadevi Komisija/Belgija (C-543/17, EU:C:2019:573), v kateri je Sodišče prvič uporabilo sistem sankcioniranja iz člena 260(3) PDEU.

⁽¹³⁾ To so direktive, ki so sprejete po rednem ali posebnem zakonodajnem postopku, določenem v Pogodbah. Pri tem so izključene zlasti delegirane in izvedbene direktive, ki jih Komisija sprejme v skladu s členoma 290 in 291 PDEU, ter direktive, sprejete v skladu s Pogodbo Euratom.

To pomeni, da se v primeru kršitev, zajetih v členu 260(3) PDEU, tj. v primeru neizpolnjevanja obveznosti glede obvestitve o ukrepih za prenos direktive, sprejete v skladu z zakonodajnim postopkom, ob vložitvi tožbe pred Sodiščem istočasno predlaga naložitev finančnih sankcij zadevni državi članici. V nasprotju s kršitvami, ki spadajo izključno na področje uporabe člena 258 PDEU, za take kršitve ni potreben drugi, ločen postopek za naložitev finančnih sankcij.

Člen 260(3) PDEU izrecno določa, da finančna sankcija, ki jo naloži Sodišče, ne sme presegati zneska, ki ga je predlagala Komisija.

Komisija je dosledno menila, da bi bilo treba mehanizem sankcioniranja iz člena 260(3) PDEU načeloma uporabiti v vseh primerih, ko država članica ne izpolni obveznosti, zajete v navedeni določbi. Pri vseh zakonodajnih direktivah je enako pomembno zagotoviti, da jih države članice prenesejo v rokih, določenih v navedenih direktivah. Komisija si je zastavila cilj 12 mesecev, da pred Sodiščem vložijo tožbo v zvezi s kršitvami, če direktiva še vedno ni bila prenesena.

Člen 260(3) PDEU se ne uporablja za neizpolnitev obveznosti države članice glede obvestitve o ukrepih za prenos direktiv, če te niso bile sprejete v skladu z zakonodajnim postopkom. Kadar država članica ne izpolni obveznosti glede obvestitve o ukrepih v zvezi s takimi nezakonodajnimi direktivami, Komisija zadevo v zvezi s tako kršitvijo predloži Sodišču najprej na podlagi postopka za ugotavljanje kršitev iz člena 258 PDEU in nato, če država članica ne izvrši sodbe, s katero je bila ugotovljena kršitev, z vložitvijo tožbe pred Sodiščem v skladu s členom 260(2) PDEU. Člena 260(3) PDEU prav tako ni mogoče uporabiti, kadar država članica ni izpolnila obveznosti glede obvestitve o ukrepih za prenos direktiv, sprejetih v skladu s členoma 31 in 32 Pogodbe Euratom. V takih primerih Komisija uporabi enak dvojni postopek vložitve tožbe kot pri nezakonodajnih direktivah, sprejetih v skladu s PDEU.

Člen 260(3) PDEU zajema primere, ko obveznost glede obvestitve o ukrepih za prenos zakonodajne direktive ni bila izpolnjena v celoti ali delno. Delna neizpolnitev obveznosti lahko nastane, kadar sporočeni ukrepi za prenos ne zajemajo celotnega ozemlja zadevne države članice ali kadar je obvestilo nepopolno, ker ne vključuje vseh ukrepov za prenos, ki ustrezajo delu direktive.

Obveznost države članice glede obvestitve o ukrepih za prenos iz člena 260(3) PDEU zajema obveznost zagotovitve dovolj jasnih in natančnih informacij ⁽¹⁴⁾ o tem, s katerimi nacionalnimi predpisi so prenesene ustrezne določbe direktive. Če se take jasne in natančne informacije ne zagotovijo, se to lahko sankcionira na podlagi člena 260(3) PDEU.

Komisija meni, da je vložitev tožbe v skladu s členom 260(3) PDEU utemeljena, če v obvestilih o ukrepih za prenos ni za vsako določbo direktive nedvoumno navedeno, s katerim nacionalnim predpisom se prenaša v nacionalno zakonodajo. Komisija brez takih informacij ne more preveriti, ali je država članica dejansko in v celoti prenesla zadevno direktivo. Vendar Komisija v skladu z načelom sorazmernosti v primeru, ko je obvestilo samo po sebi razumljivo, ne bo vložila tožbe pred Sodiščem v skladu s členom 260(3) PDEU, tudi če v navedenem obvestilu ni za vsako določbo zakonodajne direktive podrobno opredeljen ustrezen nacionalni ukrep za prenos. Komisija torej vložijo tožbo pred Sodiščem v skladu s členom 260(3) PDEU le, če ni jasno navedeno, s katerimi določbami nacionalne zakonodaje so prenesene katere določbe direktive. Take informacije je treba predložiti v obliki obrazložitenih dokumentov, ki jim je lahko priložena korelacijska tabela, v kateri je sistematično navedeno ujemanje določb direktive z nacionalno zakonodajo.

Direktive običajno vsebujejo klavzulo, ki države članice zavezuje, da se na direktivo sklicujejo neposredno bodisi v določbah nacionalne zakonodaje, sprejetih za prenos direktive, ali ob objavi teh določb („klavzula o sklicevanju“). Ta obveznost zadevnim subjektom omogoča, da določijo obseg svojih pravic in obveznosti na določenem področju, ki ga ureja pravo Unije.

⁽¹⁴⁾ Glej sodbo v zadevi C-543/17, Komisija/Belgija, točki 51 in 59.

Sodišče je večkrat odločilo, da je v primeru klavzule o sklicevanju potreben pozitiven akt za prenos ⁽¹⁵⁾. Zgolj sklicevanja države članice, ko Komisijo obvesti o ukrepih za prenos, na predhodno obstoječo zakonodajo ni mogoče šteti za pozitiven akt za prenos. Akti nacionalne zakonodaje, sprejeti pred direktivo, se lahko štejejo za pozitiven akt za prenos, če se država članica nanje sklicuje v uradni objavi, ki nedvoumno navaja predhodne zakone in druge splošne predpise, za katere meni, da z njimi izpolnjuje obveznosti iz direktive. Tako uradno objavo je treba vključiti v obvestilo Komisiji.

Vsi spori v zvezi z ustreznostjo sporočenih ukrepov za prenos, tj. vprašanje, ali ti ukrepi pomenijo pravi prenos ustreznih določb direktive, se obravnavajo na podlagi postopka iz člena 258 PDEU.

3. DENARNA KAZEN

Denarna kazen, ki jo morajo plačati države članice, je znesek, izračunan načeloma za vsak dan zamude – ne glede na kakršen koli drug priporočen časovni okvir v nekaterih zadevah –, ki teče od datuma, ko Sodišče izreče sodbo v skladu s členom 260(2) ali (3) PDEU, do datuma, ko država članica odpravi kršitev. Namen denarne kazni je zadevno državo članico spodbuditi, da po izrečni sodbi Sodišča čim prej preneha kršiti svoje obveznosti.

Znesek dnevne denarne kazni se izračuna na naslednji način:

- pavšalna osnova se pomnoži s koeficientom resnosti in koeficientom trajanja,
- dobljeni rezultat se pomnoži s fiksnim zneskom za državo članico (faktor „n“), s katerim se upošteva plačilna zmožnost zadevne države članice.

V naslednji formuli je povzeta pridobljena metoda izračuna za denarno kazen:

$$Dk = (Podk \times Kr \times Kt) \times n$$

v kateri je: Dk = dnevna denarna kazen; Podk = pavšalna osnova „denarne kazni“; Kr = koeficient resnosti; Kt = koeficient trajanja; n = faktor „n“, s katerim se upošteva plačilna zmožnost zadevne države članice.

3.1. Pavšalna osnova

Pavšalna osnova je opredeljena kot fiksni znesek, za katerega se uporabijo množitelji. Z njo se sankcionira kršitev načela zakonitosti, ki se uporablja za vse zadeve na podlagi člena 260 PDEU. Določena je v višini, ki zagotavlja, da:

- Komisija ohrani visoko stopnjo diskrecijske pravice pri uporabi koeficienta resnosti,
- je znesek razumen za vse države članice,
- je znesek, pomnožen s koeficientom resnosti, dovolj visok za zagotovitev zadostnega pritiska na zadevno državo članico.

Pavšalna osnova, ki se uporablja za denarne kazni, je določena v točki 1 Priloge I.

⁽¹⁵⁾ Sodbe z dne 29. oktobra 2009, Komisija/Poljska (C-551/08, EU:C:2009:683, točka 23); z dne 11. junija 2015, Komisija/Poljska (C-29/14, EU:C:2015:379, točka 49); z dne 4. oktobra 2018, Komisija/Španija (C-599/17, EU:C:2018:813, točka 21); ter z dne 16. julija 2020, Komisija/Irska (C-550/18, EU:C:2020:564, točka 31).

3.2. Uporaba koeficienta resnosti (faktor v vrednostih med 1 in 20)

Kršitev, v okviru katere država članica ne izvrši sodbe ali ne izpolni obveznosti glede obvestitve o ukrepih za prenos direktive, sprejete v skladu z zakonodajnim postopkom, se vedno šteje za resno. Da bi bil znesek kazni prilagojen posebnim okoliščinam v zadevi, Komisija koeficient resnosti določi na podlagi dveh parametrov: pomembnosti pravil Unije, ki so bila kršena ali niso bila prenesena, ter posledic te kršitve za splošne in posamezne interese.

Glede na spodnje preudarke se resnost kršitve določi s koeficientom, ki ga določi Komisija v vrednostih med najmanj 1 in največ 20.

3.2.1. Neizvršitev sodbe (člen 260(2) PDEU)

3.2.1.1. Pomembnost kršenih določb

Da bi Komisija določila pomembnost neodpravljenе kršitve prava Unije, bolj kot položaj v hierarhiji pravnih norm upošteva naravo in obseg zadevnih določb. Na primer kršitev načela nediskriminacije je treba vedno obravnavati kot zelo resno, ne glede na to, ali izhaja iz kršitve načela, določenega s Pogodbo, ali iz kršitve načela, kot je določeno v uredbi ali direktivi. Na splošno je treba kršitve, ki vplivajo na temeljne pravice ali štiri temeljne svoboščine, ki jih varuje Pogodba, obravnavati kot še posebej resne ter kazni prilagoditi tej resnosti.

Kadar Komisija vložī tožbo v skladu s členom 260(2) PDEU, je treba dejstvo, da država članica ni izvršila sodbe, ki je del ustaljene sodne prakse (na primer kadar navedena sodba sledi podobnim sodbam, izrečenim v postopku ugotavljanja kršitev ali na podlagi predloga za sprejetje predhodne odločbe), šteti za oteževalno okoliščino. To velja zlasti v primeru, ko je Sodišče v preteklosti ugotovilo, da je zadevna država članica kršila podobne določbe prava Unije.

Prav tako dejstvo, da država članica ne sodeluje v celoti s Komisijo v postopku, kar privede do vložitve tožbe pred Sodiščem v skladu s členom 260(2), prvi pododstavek, PDEU, predstavlja oteževalno okoliščino.

Dejstvo, da je država članica sprejela ukrepe, ki po njenem mnenju zadostujejo za odpravo zatrjevane kršitve, po mnenju Komisije pa ne, je treba obravnavati drugače od situacije, ko država članica za odpravo navedene kršitve ni sprejela nobenega ukrepa (kadar je torej očitno, da država članica krši člen 260(1) PDEU).

Nazadnje je treba upoštevati take olajševalne dejavnike, kot je dejstvo, da se ob sodbi, ki jo je treba izvršiti, pojavijo dejanska vprašanja glede razlage ali posebne težave z njeno izvršitvijo v kratkem roku, povezane z naravo zadeve (na primer potreba po načrtovanju, odobritvi, financiranju in izgradnji infrastrukture za izpolnitev obveznosti).

3.2.1.2. Učinki kršitve na splošne in posamezne interese

Učinke kršitev na splošne ali posamezne interese bi bilo treba oceniti od primera do primera, pri čemer bi se na primer upoštevali:

- izguba lastnih sredstev za Unijo,
- resna škoda za finančne interese EU,
- vpliv kršitve na način delovanja Unije (kot so kršitve v zvezi z izključnimi pristojnostmi Unije iz člena 2(1) PDEU v povezavi s členom 3 PDEU in kršitve, ki vplivajo na sposobnost nacionalnih pravosodnih sistemov za prispevanje k učinkovitemu izvrševanju prava EU),
- resna ali nepopravljiva škoda, povzročena človeškemu zdravju ali okolju,
- gospodarska ali druga škoda, ki so jo utrpeli posamezniki in gospodarski subjekti,
- finančni zneski, povezani s kršitvijo,

- vsa morebitna finančna korist, ki jo ima država članica zaradi neupoštevanja sodbe Sodišča,
- relativna pomembnost kršitve ob upoštevanju prometa ali dodane vrednosti zadevnega gospodarskega sektorja,
- obseg prebivalstva, ki je bilo prizadeto zaradi kršitve,
- odgovornost Unije do tretjih držav,
- narava kršitve, tj. sistemska ali strukturna narava kršitve ali dejstvo, da država članica prava EU stalno ne uporablja pravilno.

Upoštevalo bi se lahko tudi to, ali je kršitev enkratna ali gre za primer ponavljajoče se kršitve.

Kadar Komisija upošteva interes posameznikov pri izračunu zneska kazni, ne namerava povrniti škode in izgub, ki so nastale zaradi kršitve, saj se taka povrnitev lahko izvrši na podlagi postopkov pred nacionalnimi sodišči. Namen Komisije je upoštevati učinke kršitve z vidika zadevnih posameznikov ali gospodarskih subjektov. Tako učinki na primer niso enaki, če kršitev zadeva posamezen primer nepravilne uporabe (nepriznanje kvalifikacije) ali neizvršitev prenosa direktive o vzajemnem priznavanju kvalifikacij, ki bi škodovala interesom celotne stroke.

3.2.2. Neizpolnitev obveznosti glede obvestitve o ukrepih za prenos (člen 260(3) PDEU)

Komisija za tožbe, vložene na podlagi člena 260(3) PDEU, sistematično uporablja koeficient resnosti v vrednosti 10, če država članica v celoti ni izpolnila obveznosti glede obvestitve o ukrepih za prenos. Unija temelji na spoštovanju načela pravne države, zato je treba vse zakonodajne direktive šteti za enako pomembne in jih morajo države članice v celoti prenesti v rokih, ki so določeni v njih.

Če država članica obveznost glede obvestitve o ukrepih za prenos izpolni le delno, se za določitev koeficienta resnosti, ki je manjši od 10, upošteva pomembnost vrzeli pri prenosu. Poleg tega se lahko upoštevajo učinki kršitve na splošne in posamezne interese (glej preudarke iz oddelka 3.2.1.2 zgoraj).

3.3. Uporaba koeficienta trajanja

Za izračun zneska denarne kazni, ki odraža trajanje kršitve, velja naslednje:

- kar zadeva tožbe, vložene na podlagi člena 260(2) PDEU, se upošteva obdobje od datuma prve sodbe Sodišča do datuma, ko se Komisija odloči vložiti tožbo pred Sodiščem,
- kar zadeva tožbe, vložene na podlagi člena 260(3) PDEU, se upošteva obdobje od dneva po izteku roka za prenos zadevne direktive do odločitve Komisije, da vloži tožbo pred Sodiščem.

Koeficient trajanja je izražen kot množitelj v vrednosti med 1 in 3. Izračuna se po stopnji 0,10 na mesec od datuma, ko je bila izrečena prva sodba, ali od dneva po izteku roka za prenos zadevne direktive.

Sodišče ⁽¹⁶⁾ je potrdilo, da je treba trajanje kršitve upoštevati pri denarni kazni in plačilu pavšalnega zneska glede na poseben namen posamezne sankcije.

3.4. Plačilna zmožnost države članice

Z zneskom denarne kazni je treba zagotoviti, da je sankcija sorazmerna in odvračilna. Odvračilni učinek denarne kazni ima dva vidika. Sankcija mora biti dovolj visoka, da:

⁽¹⁶⁾ Glej točko 84 sodbe v zadevi C-304/02, Komisija/Francija.

- država članica odpravi kršitev (biti mora torej višja od koristi, ki jo ima država članica od kršitve),
- država članica ne ponovi kršitve.

Raven sankcije, ki ima odvračilni učinek, se bo razlikovala glede na plačilno zmožnost držav članic. Ta odvračilni učinek je izražen v faktorju „n“. Ta faktor je opredeljen kot geometrijska sredina bruto domačega proizvoda (BDP) ⁽¹⁷⁾ zadevne države članice v primerjavi s povprečnim BDP držav članic z utežjo dve in geometrijska sredina števila prebivalcev zadevne države članice v primerjavi s povprečjem števila prebivalcev držav članic z utežjo ena. To predstavlja plačilno zmožnost zadevne države članice v primerjavi s plačilno zmožnostjo drugih držav članic:

$$faktor\ „n“ = \left(\frac{BDP_n}{BDP_{povp.}} \right)^{2/3} \times \left(\frac{Preb_n}{Preb_{povp.}} \right)^{1/3}$$

Način izračuna faktorja „n“ v tem sporočilu pomeni spremembo prejšnjega načina izračuna faktorja „n“. V prejšnjih sporočilih sta se upoštevala tako BDP držav članic kot tudi njihova institucionalna teža. Slednja je bila izražena z uporabo približka, ki je bil nazadnje število sedežev v Evropskem parlamentu, dodeljeno vsaki državi članici.

Sodišče je v sodbi z dne 20. januarja 2022, Komisija/Grčija ⁽¹⁸⁾, proučilo elemente, ki se štejejo za pomembne za oceno plačilne zmožnosti države članice, da se naložijo finančne sankcije na podlagi člena 260 PDEU. V navedeni sodbi je Sodišče razsodilo, da „[...] se je treba – brez poseganja v možnost Komisije, da predlaga finančne sankcije, ki temeljijo na več merilih, da bi se med drugim omogočila ohranitev razumnega razpona med različnimi državami članicami – pri presoji plačilne zmožnosti Helenske republike za določitev zadostno odvračilnih in sorazmernih sankcij opreti na njen BDP kot prevladujoč dejavnik, ne da bi se upoštevala institucionalna teža Helenske republike [...]“ ⁽¹⁹⁾. Po mnenju Sodišča „cilj določitve sankcij, ki bodo dovolj odvračilne, ne zahteva nujno upoštevanja institucionalne teže zadevne države članice v Uniji“ ter „upoštevanje institucionalne teže zadevne države članice očitno ni nujno potrebno za zagotovitev zadostnega odvračanja in za to, da je ta država članica spodbujena k temu, da spremeni svoje sedanje ali prihodnje ravnanje“ ⁽²⁰⁾.

Komisija se je zato odločila revidirati svojo metodo za izračun faktorja „n“, ki zdaj temelji predvsem na BDP držav članic in nato še na njihovem številu prebivalcev kot demografskem merilu, kar omogoča ohranjanje razumnega odstopanja med različnimi državami članicami. Z upoštevanjem števila prebivalcev držav članic pri eni tretjini izračuna faktorja „n“ se v razumni meri zmanjša razlika med faktorji „n“ držav članic v primerjavi z izračunom, ki bi temeljil izključno na BDP držav članic. V izračun faktorja „n“ se vnese tudi element stabilnosti, saj je malo verjetno, da bi se število prebivalcev na letni ravni bistveno spreminjalo. Nasprotno se lahko pri BDP države članice pojavijo večja letna nihanja, zlasti v obdobjih gospodarske krize. Hkrati BDP držav članic ostaja prevladujoč dejavnik za oceno plačilne zmožnosti države, saj še vedno predstavlja dve tretjini izračuna.

Faktorji „n“ za vsako državo članico so določeni v točki 3 Priloge I.

4. PLAČILO PAVŠALNEGA ZNESKA

Da bi se v celoti upoštevali odvračilni učinek plačila pavšalnega zneska ter načeli sorazmernosti in enakega obravnavanja, predlog Komisije pri Sodišču vključuje naslednje:

- določitev najnižjega fiksnega pavšalnega zneska in

⁽¹⁷⁾ Vir: Nominalni BDP – Eurostat. Eurostat redno objavlja podatke o BDP držav članic (nama_10_gdp).

⁽¹⁸⁾ Sodba z dne 20. januarja 2022, Komisija/Grčija (C-51/20, EU:C:2022:36).

⁽¹⁹⁾ Zadeva C-51/20, Komisija/Grčija, točka 116.

⁽²⁰⁾ Zadeva C-51/20, Komisija/Grčija, točki 113 in 115.

- način izračuna, ki temelji na dnevnem znesku, pomnoženem s številom dni trajanja kršitve; ta metoda se uporabi, ko rezultat izračuna preseže najnižji fiksni pavšalni znesek.

4.1. Najnižji pavšalni zneski

Komisija ob vsaki vložitvi tožbe pred Sodiščem na podlagi člena 260 PDEU predlaga vsaj najnižji fiksni pavšalni znesek, ki je za vsako državo članico določen v skladu z njenim faktorjem „n“, in to neodvisno od rezultata izračuna iz oddelka 4.2.

Navedeni najnižji fiksni pavšalni znesek izraža načelo, da vsak primer, ko država članica dolgotrajno ne izvrši sodbe Sodišča ali ne izvede prenosa zakonodajne direktive, neodvisno od kakršnih koli oteževalnih okoliščin, ogroža načelo zakonitosti v pravni skupnosti, kar zahteva učinkovito sankcijo. Poleg tega se z najnižjim pavšalnim zneskom prepreči predlaganje povsem simboličnih zneskov, ki bi bili brez vsakega odvrčilnega učinka in bi lahko oslabil, ne pa okrepili avtoriteto sodb Sodišča.

Najnižji pavšalni znesek za vsako državo članico je določen v točki 5 Priloge I.

4.2. Metoda izračuna pavšalnega zneska

Pavšalni znesek se izračuna na način, ki je na splošno podoben metodi za izračun denarne kazni in zajema:

- pomnožitev pavšalne osnove s koeficientom resnosti,
- pomnožitev rezultata s faktorjem „n“,
- pomnožitev rezultata s številom dni trajanja kršitve (glej točko 4.2.1).

V naslednji formuli je povzeta metoda izračuna pavšalnega zneska:

$$Pz = Popz \times Kr \times n \times dn$$

v kateri je:

Pz = pavšalni znesek; Popz = pavšalna osnova „plačila pavšalnega zneska“; Kr = koeficient resnosti; n = faktor, s katerim se upošteva plačilna zmožnost zadevne države članice; dn = število dni trajanja kršitve.

Kadar rezultat tega izračuna preseže najnižji pavšalni znesek za zadevno državo članico, Komisija Sodišču predlaga pavšalni znesek, določen z uporabo te formule.

4.2.1. Število dni trajanja kršitve

Za izračun pavšalnega zneska se dnevni znesek pomnoži s številom dni trajanja kršitve. Število se določi na naslednji način:

- kar zadeva tožbe, vložene na podlagi člena 260(2) PDEU, je to število dni med datumom izreka prve sodbe in datumom, ko je bila kršitev odpravljena, ali če ni bila odpravljena, datumom, ko je bila izrečena sodba na podlagi člena 260 PDEU,
- kar zadeva tožbe, vložene na podlagi člena 260(3) PDEU, je to število dni med dnevom po izteku roka za prenos, določenega v zadevni direktivi, in datumom, ko je bila kršitev odpravljena, ali če ni bila odpravljena, datumom, ko je bila izrečena sodba na podlagi člena 260 PDEU.

Kar zadeva tožbe, vložene na podlagi člena 260(2) PDEU, je dan, od katerega začne teči obdobje, ki se upošteva pri izračunu pavšalnega zneska, datum sodbe, v kateri je bila ugotovljena kršitev prava Unije s strani zadevne države članice ⁽²¹⁾.

⁽²¹⁾ Glej sodbo v zadevi C-304/02, Komisija/Francija.

Po mnenju Sodišča mora država članica tako sodbo izvršiti „takoj“, izvršitev pa mora biti izvedena „čim prej“ ⁽²²⁾. Komisija mora pred vložitvijo tožbe na podlagi člena 260(2) PDEU državi članici pustiti dovolj časa za izvršitev take sodbe, kar se določi glede na zadevno kršitev. Kadar pa je bil državi članici odobren razumen rok in sodba ni bila izvršena v celoti, je treba za državo članico šteti, da svoje obveznosti, da takoj začne postopek izvršitve in ga čim prej konča, ni izpolnila od datuma sodbe, s katero je bila ugotovljena kršitev.

Kar zadeva tožbe, vložene na podlagi člena 260(3) PDEU, je dan, od katerega začne teči zadevno obdobje, dan po izteku roka za prenos, določenega v zadevni direktivi.

4.2.2. *Drugi elementi metode izračuna pavšalnega zneska*

Komisija za izračun pavšalnega zneska uporablja isti koeficient resnosti in isti fiksni faktor „n“ kot pri izračunu denarne kazni (glej oddelka 3.2 in 3.4). Komisija pri določitvi pavšalnega zneska na podlagi člena 260(3) PDEU upošteva obseg prenosa in tako določi resnost kršitve neizpolnitve obveznosti prenosa.

Pavšalna osnova za pavšalni znesek je nižja kot za denarne kazni. Pravično je, da je dnevni znesek denarne kazni višji od plačila pavšalnega zneska, saj je ravnanje zadevne države članice bolj škodljivo, ko je enkrat izrečena sodba na podlagi člena 260 PDEU, saj to pomeni, da država članica po taki sodbi ni odpravila kršitve.

Pavšalna osnova, ki se uporablja za pavšalni znesek, je določena v točki 2 Priloge I.

V nasprotju z izračunom denarne kazni se za izračun pavšalnega zneska ne uporablja koeficient trajanja, saj se trajanje kršitve upošteva s pomnožitvijo dnevnega zneska s številom dni trajanja kršitve.

5. **PREHODNA PRAVILA ZA ZDRUŽENO KRALJESTVO**

Združeno kraljestvo je 31. januarja 2020 izstopilo iz Unije. Vendar je moralo do konca prehodnega obdobja (ki se je izteklo 31. decembra 2020) v skladu s sporazumom o izstopu, ki je začel veljati 1. februarja 2020, še vedno uporabljati in spoštovati pravo Unije.

Poleg tega v skladu s členom 12(4) Protokola o Irski/Severni Irski in členom 12 Protokola o suverenih conah Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irka na Cipru Komisija in Sodišče ohranita pristojnosti, ki so jima dodeljene s Pogodbama, v zvezi z uporabo prava Unije, ki se v skladu z navedenima protokoloma uporablja za Združeno kraljestvo in v njem v zvezi s Severno Irsko in suverenimi conami. Sodišče v skladu s členom 160 sporazuma o izstopu ohrani pristojnost na podlagi členov 258, 260 in 267 PDEU za razlago in uporabo nekaterih določb petega dela sporazuma o izstopu.

Komisija lahko v skladu s temi določbami Sodišču predlaga naložitev finančnih sankcij Združenemu kraljestvu po 31. decembru 2020. Komisija bo v takem primeru predlagala finančne sankcije, ki so sorazmerne z resnostjo zadevne kršitve, trajanjem navedene kršitve in plačilno zmožnostjo Združenega kraljestva. Komisija bo v ta namen uporabila isto formulo, kot je določena v tem sporočilu za države članice ⁽²³⁾.

⁽²²⁾ Glej sodbo z dne 12. novembra 2019, Komisija/Irski (C-261/18, EU:C:2019:955, točka 123).

⁽²³⁾ Faktor „n“ za ZK = $\left(\frac{BDP_{zk}}{BDP_{povp.}}\right)^{2/3} \times \left(\frac{Preb_{ZK}}{Preb_{povp.}}\right)^{1/3}$

6. **DATUM, KO ZAČNE UČINKOVATI OBVEZNOST PLAČILA SANKCIJE**

Kadar Sodišče državi članici naloži sankcijo v skladu s členom 260(2) PDEU, je datum, ko začne učinkovati obveznost plačila navedene sankcije, običajno datum, ko Sodišče izreče sodbo.

Kadar Sodišče državi članici naloži sankcijo v skladu s členom 260(3) PDEU, je v navedeni določbi določeno, da obveznost plačila „učinkuje od dneva, ki ga Sodišče določi v svoji sodbi“. To Sodišču omogoča, da datum začetka učinkovanja obveznosti določi kot datum, ko je izreklo sodbo, ali poznejši datum. Sodišče možnosti, da določi datum po izreku sodbe, še ni uporabilo.

7. **DATUM UPORABE**

Komisija bo uporabljala pravila in merila, predstavljena v tem sporočilu, pri vseh odločitvah za vložitev tožbe pred Sodiščem na podlagi člena 260 PDEU po objavi tega sporočila v *Uradnem listu*.

PRILOGA I

Podatki, ki se uporabljajo za določanje finančnih sankcij, predlaganih Sodišču

Komisija podatke v tej prilogi enkrat letno pregleda in posodobi glede na spremembe inflacije, BDP držav članic in njihovega števila prebivalcev, za kar uporablja uradne podatke, ki jih objavi Eurostat.

1. Pavšalna osnova za denarno kazen

Pavšalna osnova za denarno kazen, navedena v oddelku 3.1 tega sporočila, je določena v višini **3 000 EUR** na dan.

2. Pavšalna osnova za plačilo pavšalnega zneska

Pavšalna osnova za plačilo pavšalnega zneska, navedena v oddelku 4.2.2 tega sporočila, je določena v višini **1 000 EUR** na dan, kar je tretjina pavšalne osnove za denarne kazni.

3. Faktorji „n“

Faktorji „n“, navedeni v oddelkih 3.4 in 4.2.2 tega sporočila, so:

	Faktor „n“ (!)
Belgija	0,84
Bolgarija	0,18
Češka	0,49
Danska	0,52
Nemčija	6,16
Estonija	0,06
Irska	0,55
Grčija	0,41
Španija	2,44
Francija	4,45
Hrvaška	0,14
Italija	3,41
Ciper	0,05
Latvija	0,07
Litva	0,12
Luksemburg	0,09
Madžarska	0,35
Malta	0,03
Nizozemska	1,39
Avstrija	0,68
Poljska	1,37
Portugalska	0,46
Romunija	0,61
Slovenija	0,10

Slovaška	0,22
Finska	0,42
Švedska	0,83
⁽¹⁾ Na podlagi podatkov o BDP v letu 2020 in številu prebivalcev (v letu n-2), pridobljenih 7. septembra 2022 in zaokroženih na dve decimalni števili.	

4. Referenčni pavšalni znesek

Referenčni pavšalni znesek za izračun najnižjih pavšalnih zneskov na državo članico je določen v višini 2 800 000 EUR ⁽¹⁾.

5. Najnižji pavšalni zneski na državo članico

Najnižji pavšalni zneski so referenčni pavšalni zneski, pomnoženi s faktorji „n“.

Najnižji pavšalni zneski ⁽²⁾, navedeni v oddelku 4.1 tega sporočila, so določeni v višini:

	Najnižji pavšalni zneski (v EUR)
Belgija	2 352 000
Bolgarija	504 000
Češka	1 372 000
Danska	1 456 000
Nemčija	17 248 000
Estonija	168 000
Irska	1 540 000
Grčija	1 148 000
Španija	6 832 000
Francija	12 460 000
Hrvaška	392 000
Italija	9 548 000
Ciper	140 000
Latvija	196 000
Litva	336 000
Luksemburg	252 000
Madžarska	980 000
Malta	84 000
Nizozemska	3 892 000

⁽¹⁾ Komisija je leta 2005 v svojem sporočilu o izvajanju člena 228 Pogodbe ES kot referenčni pavšalni znesek uporabila znesek 500 000 EUR. Referenčni pavšalni znesek se je z leti povečal zaradi zaporednih revizij, ki so bile posledica inflacije in različnih sprememb metod. V najnovejšem sporočilu Komisije z naslovom Posodobitev podatkov, ki se uporabljajo za izračun pavšalnih zneskov in periodičnih denarnih kazni, ki jih bo Komisija predlagala Sodišču Evropske unije v postopkih za ugotavljanje kršitev (C (2022) 568), je bil referenčni pavšalni znesek za izračun najnižjih pavšalnih zneskov 2 255 000 EUR. Zdaj je določen v višini 2 800 000 EUR, da se zagotovi zadosten odvračilni učinek najnižjih pavšalnih zneskov ob upoštevanju prejšnjih ravni teh zneskov in spremembe metode, določene v tem sporočilu, glede faktorja „n“.

⁽²⁾ Na podlagi podatkov o BDP v letu 2020 in številu prebivalcev (v letu n-2), pridobljenih 7. septembra 2022 in zaokroženih na najbližjo tisočico.

Avstrija	1 904 000
Poljska	3 836 000
Portugalska	1 288 000
Romunija	1 708 000
Slovenija	280 000
Slovaška	616 000
Finska	1 176 000
Švedska	2 324 000

PRILOGA II

Seznam predhodnih sporočil o finančnih sankcijah

To sporočilo vsebuje pregled vseh spodaj navedenih sporočil Komisije o finančnih sankcijah od leta 1996 do leta 2021:

- Komisija je **leta 1996** objavila *obvestilo o izvajanju člena 171 Pogodbe ES* ⁽¹⁾. To je bil začetni pristop, ki naj bi bil nadalje izboljšán, vendar so bili z njim postavljeni temelji današnje politike glede finančnih sankcij, saj je bilo v njem navedeno, da je treba znesek kazni izračunati na podlagi treh temeljnih meril, in sicer resnosti kršitve, njenega trajanja in potrebe po tem, da se zagotovi odvračilni učinek same kazni za preprečevanje nadaljnjih kršitev.

Komisija je **leta 1997** prvič objavila *metodo izračuna denarne kazni, določene v členu 171 Pogodbe ES* ⁽²⁾. Takrat metoda za izračun pavšalnega zneska ni obstajala. V skladu z metodo, ki je bila določena, je bilo treba dnevno denarno kazen izračunati kot enotno pavšalno osnovo, pomnoženo s koeficientom resnosti in koeficientom trajanja, rezultat tega pa je bilo treba pomnožiti s posebnim faktorjem (imenovanim „faktor n“), s katerim sta se upoštevala plačilna zmožnost zadevne države članice in število glasov, ki jih ima v Svetu. Ta faktor „n“, ki je takrat odražal gospodarsko in institucionalno težo, je bil zasnovan kot način za zagotavljanje pravičnih in sorazmernih, a tudi dovolj odvračilnih sankcij za države članice, da odpravijo kršitev in je ne ponovijo. V dokumentu je bilo dodatno pojasnjeno, kako je treba določiti koeficienta resnosti in trajanja, in določene so bile prve vrednosti za faktor „n“ ⁽³⁾.

- Komisija je **leta 2001** z notranjim sklepom ⁽⁴⁾ določila, da je treba koeficient trajanja izračunati na podlagi vrednosti 0,1 na mesec (z največjo vrednostjo 3) od sedmega meseca po sodbi Sodišča.

Komisija je **leta 2005** objavila *sporočilo o izvajanju člena 228 PDEU Pogodbe ES* ⁽⁵⁾, saj je bila potrebna posodobitev zlasti glede na novo sodno prakso Sodišča, pridružitve novih držav članic EU ter zvišanje stopenj rasti in inflacije. V njem so bila določena splošna načela, ki jih je bilo treba upoštevati pri predlaganju finančnih sankcij in ki še vedno veljajo. V njem je bila tudi prvič določena metoda za izračun plačila pavšalnega zneska, vključno z najnižjimi pavšalnimi zneski za vsako državo članico, posodobljen izračun faktorja „n“ ⁽⁶⁾ ter določene pavšalne osnove za izračun denarnih kazni in plačil pavšalnih zneskov ⁽⁷⁾.

- Komisija je **leta 2010** sprejela sporočilo o izvajanju člena 260(3) PDEU ⁽⁸⁾, potem ko je bila z Lizbonsko pogodbo uvedena možnost, da se predlagajo finančne sankcije v primerih neizpolnjevanja obveznosti glede obvestitve o ukrepih za prenos zakonodajnih direktiv. Komisija je v tem sporočilu pojasnila, kako bo uporabila obstoječe metode za izračun plačil pavšalnega zneska in denarnih kazni v zadevah, zajetih v členu 260(3).

⁽¹⁾ Sporočilo Komisije – Obvestilo o izvajanju člena 171 Pogodbe ES (UL C 242, 21.8.1996, str. 6).

⁽²⁾ Sporočilo Komisije – Metoda izračuna denarne kazni, določene v členu 171 Pogodbe ES (UL C 063, 28.2.1997, str. 2).

⁽³⁾
$$\sqrt{\frac{BDP(n)}{BDP(min)} \times \frac{Glasovi(n)}{Glasovi(min)}}$$

⁽⁴⁾ Glej dok. PV(2001) 1517/2 z dne 2. aprila 2001.

⁽⁵⁾ Sporočilo Komisije – Izvajanje člena 228 Pogodbe ES (SEC(2005) 1658).

⁽⁶⁾
$$\sqrt{\frac{BDP(n)}{BDP(Luks)} \times \frac{Glasovi(n)}{Glasovi(Luks)}}$$

⁽⁷⁾ V višini 600 EUR na dan za denarne kazni in 200 EUR za plačila pavšalnega zneska.

⁽⁸⁾ Sporočilo Komisije – Izvajanje člena 260(3) PDEU (SEC(2010) 1371 final).

Komisija je **leta 2019** objavila novo sporočilo z naslovom *Sprememba metode izračuna pavšalnih plačil in dnevni denarni kazni, ki jih Komisija predlaga v postopkih ugotavljanja kršitev pred Sodiščem Evropske unije* ⁽⁹⁾. To sporočilo je sledilo sodbi Sodišča ⁽¹⁰⁾, v kateri je Sodišče menilo, da Komisija ne more več upoštevati števila glasov vsake države članice v Svetu za določitev institucionalne teže, saj se je način glasovanja spremenil s 1. aprilom 2017. Poleg tega je Komisija to priložnost izkoristila za posodobitev referenčne vrednosti BDP (prej vrednost BDP Luksemburga), ki jo je pri izračunu faktorja „n“ nadomestila s povprečnim BDP držav članic ⁽¹¹⁾. Na koncu je Komisija uvedla prilagoditveni faktor v vrednosti 4,5, da je zagotovila raven izračunanih finančnih sankcij, ki je bila pretežno skladna s prejšnjimi ravni.

- Nazadnje je Komisija **leta 2021** prilagodila izračun za plačila pavšalnih zneskov in denarnih kazni ⁽¹²⁾ zaradi izstopa Združenega kraljestva iz EU. Glede na to, da se je pri faktorju „n“ upošteval povprečni BDP vseh držav članic, se je faktor „n“ zaradi izstopa Združenega kraljestva povečal, kar bi privedlo do višjih finančnih sankcij, ki jih predlaga Komisija. Komisija je zato uporabila prilagoditveni faktor v vrednosti 0,836, da bi zagotovila, da je povečanje omejeno na inflacijo.

⁽⁹⁾ Sporočilo Komisije – Sprememba metode izračuna pavšalnih plačil in dnevni denarni kazni, ki jih Komisija predlaga v postopkih ugotavljanja kršitev pred Sodiščem Evropske unije (UL C 70, 25.2.2019, str. 1).

⁽¹⁰⁾ Sodba z dne 14. novembra 2018, Komisija/Grčija (C-93/17, EU:C:2018:903).

⁽¹¹⁾
$$\sqrt{\frac{BDP(n)}{BDP(povp.)} \times \frac{Sedeži(n)}{Sedeži(povp.)}}$$

⁽¹²⁾ Sporočilo Komisije – Prilagoditev izračuna pavšalnih zneskov in denarnih kazni, ki jih Komisija predlaga v postopkih za ugotavljanje kršitev pred Sodiščem Evropske unije, po izstopu Združenega kraljestva (UL C 129, 13.4.2021, str. 1).

Nenasprotovanje priglašeni koncentraciji
(Zadeva M.10944 – MITSUBISHI / HERE)

(Besedilo velja za EGP)

(2023/C 2/02)

Komisija se je 19. decembra 2022 odločila, da ne bo nasprotovala zgoraj navedeni priglašeni koncentraciji in jo bo razglasila za združljivo z notranjim trgov. Ta odločitev je sprejeta v skladu s členom 6(1)(b) Uredbe Sveta (ES) št. 139/2004 ⁽¹⁾. Celotno besedilo odločitve je na voljo samo v angleščini in bo objavljeno po tem, ko bodo iz besedila odstranjene morebitne poslovne skrivnosti. Na voljo bo:

- v razdelku o združitvah na spletišču Komisije o konkurenci (<http://ec.europa.eu/competition/mergers/cases/>). Spletišče vsebuje različne pripomočke za iskanje posameznih odločitev o združitvah, vključno z nazivi podjetij, številkami zadev, datumi ter indeksi področij,
- v elektronski obliki na spletišču EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu/homepage.html?locale=sl>) pod dokumentarno številko 32022M10944. EUR-Lex zagotavlja spletni dostop do prava EU.

⁽¹⁾ UL L 24, 29.1.2004, str. 1.

IV

(Informacije)

INFORMACIJE INSTITUCIJ, ORGANOV, URADOV IN AGENCIJ EVROPSKE
UNIJE

EVROPSKA KOMISIJA

**Obrestna mera, ki jo Evropska centralna banka uporablja v svojih operacijah glavnega
refinanciranja ⁽¹⁾:****2,50 % 1. januar 2023****Menjalni tečaji eura ⁽²⁾****3. januar 2023**

(2023/C 2/03)

1 euro =

Valuta			Menjalni tečaj		
USD	ameriški dolar	1,0545	CAD	kanadski dolar	1,4414
JPY	japonski jen	137,93	HKD	hongkonški dolar	8,2392
DKK	danska krona	7,4370	NZD	novozelandski dolar	1,6932
GBP	funt šterling	0,88048	SGD	singapurski dolar	1,4188
SEK	švedska krona	11,1430	KRW	južnokorejski won	1 346,51
CHF	švicarski frank	0,9879	ZAR	južnoafriški rand	18,0190
ISK	islandska krona	151,70	CNY	kitajski juan	7,2863
NOK	norveška krona	10,5280	IDR	indonezijska rupija	16 471,95
BGN	bolgarski lev	1,9558	MYR	malezijski ringit	4,6439
CZK	češka krona	24,124	PHP	filipinski peso	59,020
HUF	madžarski forint	403,33	RUB	ruski rubelj	
PLN	poljski zlot	4,6831	THB	tajski bat	36,254
RON	romunski lev	4,9310	BRL	brazilski real	5,6656
TRY	turška lira	19,7566	MXN	mehiški peso	20,5283
AUD	avstralski dolar	1,5708	INR	indijska rupija	87,4095

⁽¹⁾ Obrestna mera, ki je bila uporabljena v zadnji operaciji, izvedeni pred navedenim dnevom. V primeru avkcije z variabilno obrestno mero je obrestna mera enaka mejni obrestni meri.

⁽²⁾ Vir: referenčni menjalni tečaj, ki ga objavlja ECB.

POVZETEK SKLEPA KOMISIJE**z dne 10. januarja 2022****o zavrnitvi njene pristojnosti v smislu členov 1 in 4 Uredbe Sveta (ES) št. 139/2004 ⁽¹⁾ (Zadeva C.1886 – Iliad – Poziv k ukrepanju na podlagi člena 265)***(notificirano pod dokumentarno številko (2022)78)***(Besedilo v francoskem jeziku je edino verodostojno)****(2023/C 2/04)**

(1) Evropska komisija (v nadaljnjem besedilu: Komisija) je 10. novembra 2021 od družbe Iliad S.A. (v nadaljnjem besedilu: Iliad, Francija) v skladu s členom 265 PDEU prejela poziv k ukrepanju (v nadaljnjem besedilu: poziv k ukrepanju), s katerim je bila pozvana, naj odloči, ali je pristojna za pregled združitve družb Télévision Française 1 S.A. (v nadaljnjem besedilu: TF1, Francija) in Métropole Télévision S.A. (v nadaljnjem besedilu: M6, Francija) (v nadaljnjem besedilu: transakcija).

1. STRANKI IN TRANSAKCIJA

- (2) Družba TF1 je odvisno podjetje v delni lasti družbe Bouygues S.A. (v nadaljnjem besedilu: Bouygues), ki ima v lasti 43,7 % družbe TF1. Družba Bouygues je dejavna v gradbenem, telekomunikacijskem in medijskem sektorju. Glavna dejavnost družbe TF1 je razširjanje televizijskih programov bodisi neposredno bodisi *prek* odvisnih podjetij. Družba TF1 opravlja tudi druge dejavnosti, povezane z njeno glavno dejavnostjo izdajatelja televizijskih programov: produkcija avdiovizualnih in kinematografskih del, pridobivanje avdiovizualnih pravic, trženje oglasnega prostora, objavlanje in razširjanje DVD-jev in glasbenih zgoščenk, razvoj izdelkov, povezanih z radiodifuzijo, ter razvoj digitalnih in interaktivnih storitev.
- (3) Družba M6 je odvisno podjetje v delni lasti družbe RTL Group S.A. (v nadaljnjem besedilu: RTL), ki ima v lasti 48,26 % družbe M6; 76,28 % družbe RTL je v lasti družbe Bertelsmann SE & Co. KGaA (v nadaljnjem besedilu: Bertelsmann). Glavna dejavnost družbe M6 je razširjanje televizijskih programov bodisi neposredno bodisi *prek* odvisnih podjetij. Poleg tega družba M6 opravlja druge dejavnosti, povezane z njeno glavno dejavnostjo izdajatelja televizijskih programov: produkcija avdiovizualnih in kinematografskih del, pridobivanje avdiovizualnih pravic, trženje oglasnega prostora, objavlanje in razširjanje DVD-jev in glasbenih zgoščenk, razvoj izdelkov, povezanih z radiodifuzijo, ter razvoj digitalnih storitev. Nazadnje, družba M6 nadzoruje radijsko skupino RTL France, ki ima več licenc za oddajanje radijskih programov v celinski Franciji in opravlja različne dejavnosti, povezane z delovanjem teh radijskih storitev.
- (4) [Opis transakcije]. Po transakciji bo imela družba Bouygues v lasti približno 30 % kapitala novega subjekta, medtem ko bo imela družba Bertelsmann *prek* družbe RTL približno 16 % kapitala novega subjekta.

2. DEJSTVA IN POSTOPEK

- (5) Družbe TF1, M6, Bouygues in RTL so 17. maja 2021 sporočile, da so sklenile osnutke sporazumov o začetku izključnih pogajanj za združitev dejavnosti družb TF1 in M6. Družbi Bouygues in RTL sta 17. maja 2021 podpisali dva memorandumoma o soglasju. Tema memorandumoma o soglasju je 8. julija 2021 sledil podpis okvirnega sporazuma med družbama Bouygues in RTL ter sporazuma o poslovni združitvi družb TF1 in M6 (v nadaljnjem besedilu: sporazuma). Družbi Bouygues in RTL sta se tudi dogovorili o osnutku delničarskega sporazuma, ki bo sklenjen ob zaključku transakcije (v nadaljnjem besedilu: delničarski sporazum).

⁽¹⁾ UL L 24, 29.1.2004, str. 1 (v nadaljnjem besedilu: uredba o združitvah). Pogodba o delovanju Evropske unije (PDEU) je z učinkom od 1. decembra 2009 uvedla nekatere spremembe, kot je nadomestitev izraza „Skupnost“ z izrazom „Unija“ in izraza „skupni trg“ z izrazom „notranji trg“. V tem sklepu se uporablja terminologija iz PDEU.

- (6) Francoski organ, pristojen za konkurenco (v nadaljnjem besedilu: ADLC), je 29. oktobra 2021 več udeležencem na trgu, vključno z družbo Iliad, poslal vprašalnik, da bi pridobil njihovo mnenje o transakciji ⁽⁷⁾. V uvodu vprašalnika se organ ADLC sklicuje na dejstvo, da se vprašalnik nanaša na predlagano združitev družb TF1 in M6 v nov subjekt. Novi subjekt bo pod izključnim nadzorom družbe Bouygues. Skladno s tem je v uvodu tržnega preskusa navedeno, da mora zadevno transakcijo odobriti organ ADLC, ki je v Franciji neodvisni upravni organ, pristojen za urejanje konkurence na trgih.
- (7) Družba Iliad je 10. novembra 2021 Komisiji poslala poziv k ukrepanju ⁽⁸⁾. Trdila je zlasti, da bosta novi subjekt v nasprotju s tem, kar trdi organ ADLC, skupaj nadzorovali družbi Bouygues in Bertelsmann, zato bo imel razsežnost Unije.

3. RAZSEŽNOST UNIJE

3.1. Pravni okvir

- (8) Komisija ima na podlagi člena 4(1) uredbe o združitvah izključno pristojnost za presojo koncentracij z razsežnostjo Unije. Člen 1 uredbe o združitvah vsebuje dva alternativna sklopa pragov za določitev, ali ima koncentracija razsežnost Unije.
- (9) V skladu s členom 1(2) uredbe o združitvah ima koncentracija razsežnost Unije, kadar (i) vsa udeležena podjetja na svetovnem trgu skupno ustvarijo več kot 5 000 milijonov EUR skupnega prometa in (ii) skupni promet na trgu Unije vsakega od vsaj dveh udeleženih podjetij presega 250 milijonov EUR, razen če vsako od udeleženih podjetij ustvari več kot dve tretjini svojega skupnega prometa v Uniji v eni in isti državi članici.
- (10) Koncentracija, ki ne doseže pragov iz člena 1(2), ima razsežnost Unije, kadar: (i) vsa udeležena podjetja na svetovnem trgu skupno ustvarijo več kot 2 500 milijonov EUR skupnega prometa; (ii) vsa udeležena podjetja v vsaki od vsaj treh držav članic skupno ustvarijo več kot 100 milijonov EUR skupnega prometa; (iii) vsako od vsaj dveh udeleženih podjetij v vsaki od vsaj treh držav članic za namen točke (ii) ustvari več kot 25 milijonov EUR skupnega prometa in (iv) skupni promet na trgu Unije vsakega od vsaj dveh udeleženih podjetij presega 100 milijonov EUR, razen če vsako od udeleženih podjetij ustvari več kot dve tretjini svojega skupnega prometa v Uniji v eni in isti državi članici (člen 1(3) uredbe o združitvah).
- (11) Za namene določitve pristojnosti so udeležena podjetja tista, ki sodelujejo v koncentraciji, tj. združitvi ali pridobitvi nadzora, v smislu člena 3(1) uredbe o združitvah ⁽⁹⁾.
- (12) V okviru pridobitve izključnega nadzora sta udeleženi podjetji prevzemno podjetje in ciljno podjetje ⁽⁵⁾.

⁽⁷⁾ Poziv k ukrepanju, Priloga 1.

⁽⁸⁾ Družba Bouygues je 30. novembra 2021 v odgovor na zahtevo Komisije za predložitev pripomb (v nadaljnjem besedilu: pripombe družbe Bouygues) Komisijo obvestila, da je poziv k ukrepanju podpisal predsednik upravnega odbora družbe Iliad SA, ki ni bil pooblaščen za zastopanje in zato ni mogel delovati v imenu in za račun družbe Iliad SA. Z dopisom o ratifikaciji (v smislu tretjega pododstavka člena 1156 in drugega pododstavka člena 1998 francoskega civilnega zakonika) in potrditvijo, ki je bila Komisiji poslana 6. decembra 2021, je družba Iliad potrdila, da je njen izvršni direktor ustno pooblastil predsednika upravnega odbora družbe Iliad, naj Komisiji pošlje povabilo k ukrepanju (glej v tem smislu odgovor družbe Iliad na zahtevo po informacijah 1). Zato Komisija meni, da je bil poziv k ukrepanju družbe Iliad veljaven.

⁽⁹⁾ Prečiščeno obvestilo Komisije o pravni pristojnosti v okviru uredbe o združitvah, kot je bila popravljena (UL C 43, 21.2.2009, str. 10), točka 129, (v nadaljnjem besedilu: prečiščeno obvestilo o pravni pristojnosti).

⁽⁵⁾ Prečiščeno obvestilo o pravni pristojnosti, točka 134.

- (13) V primeru pridobitve skupnega nadzora nad novoustanovljenim skupnim podjetjem, po tem ko eno podjetje skupnemu podjetju prispeva predhodno obstoječe odvisno podjetje ali dejavnost (nad katero je prej imelo izključni nadzor), se vsako od podjetij, ki skupaj izvajajo nadzor, šteje za udeleženo podjetje. V tem primeru je promet skupnega podjetja del prometa prvotne matične družbe ⁽⁶⁾.

3.2. Promet

- (14) Leta 2020 je promet družbe Bouygues na svetovni ravni znašal 34,7 milijarde EUR, promet v Uniji [promet] milijard EUR, promet v Franciji pa [promet] milijard EUR. Družba Bouygues torej več kot dve tretjini svojega skupnega prometa v Uniji ustvari v Franciji.
- (15) Leta 2020 je promet družbe Bertelsmann na svetovni ravni znašal 17,3 milijarde EUR, promet v Uniji [promet] milijard EUR, promet v Franciji pa [promet] milijard EUR. Družba Bertelsmann torej ne ustvari več kot dve tretjini svojega skupnega prometa v Uniji v Franciji.
- (16) Leta 2020 je promet družbe M6 na svetovni ravni znašal 1,27 milijarde EUR, promet v Uniji [promet] milijarde EUR, promet v Franciji pa [promet] milijard EUR. Družba M6 torej več kot dve tretjini svojega skupnega prometa v Uniji ustvari v Franciji.
- (17) Ne glede na to, ali se upošteva promet družb Bouygues in M6 ali Bouygues in Bertelsmann, ni dvoma, da presega pragove iz člena 1(2), točki (a) in (b). Če pa bi se upošteval samo promet družb Bouygues in M6, transakcija ne bi imela razsežnosti Unije, saj ti dve družbi več kot dve tretjini svojega prometa v Uniji ustvarita v Franciji. Če bi se upošteval promet družb Bouygues in Bertelsmann, bi imela transakcija razsežnost Unije, saj družba Bertelsmann več kot dve tretjini svojega prometa v Uniji ne ustvari v Franciji.
- (18) Zato je treba določiti, katera podjetja so udeležena v transakciji.

3.3. Podjetja, udeležena v transakciji

- (19) Po mnenju organa ADLC in družbe Bouygues bo novi subjekt pod izključnim nadzorom družbe Bouygues ⁽⁷⁾. V tem primeru bi bili udeleženi podjetji družbi Bouygues in M6, koncentracija pa ne bi imela razsežnosti Unije.
- (20) Družba Iliad nasprotno trdi, da bosta novi subjekt skupaj nadzorovali družbi Bouygues in Bertelsmann ⁽⁸⁾. V tem primeru bi bili udeleženi podjetji družbi Bouygues in Bertelsmann ⁽⁹⁾, koncentracija pa bi imela razsežnost Unije.
- (21) Za opredelitev podjetij, udeleženih v transakciji, je treba najprej določiti naravo nadzora, ki se bo izvajal nad novim subjektom.

3.3.1. Narava nadzora nad novim subjektom

3.3.1.1. Uvodna predstavitev upravljanja novega subjekta

- (22) Po transakciji bo imela družba Bouygues v lasti približno 30 % kapitala novega subjekta, medtem ko bo imela družba Bertelsmann prek družbe RTL približno 16 % kapitala novega subjekta.

⁽⁶⁾ Prečiščeno obvestilo o pravni pristojnosti, točka 139.

⁽⁷⁾ Glej analizo organa ADLC o uporabi uredbe o združitvah za transakcijo z dne 30. novembra 2021, str. 7, in stališča družbe Bouygues, str. 10.

⁽⁸⁾ Poziv k ukrepanju, str. 1 do 3.

⁽⁹⁾ Vključno z družbo M6.

- (23) Kar zadeva skupščino delničarjev novega subjekta (v nadaljnjem besedilu: skupščina delničarjev), člen 2.5 delničarskega sporazuma določa, da se morata družbi Bouygues in Bertelsmann pred vsako skupščino delničarjev dogovoriti o skupnem stališču glede vseh točk dnevnega reda. V primeru nesoglasja bo morala družba Bertelsmann načeloma glasovati v skladu z družbo Bouygues.
- (24) Upravni odbor novega subjekta (v nadaljnjem besedilu: upravni odbor) bo sestavljalo 12 članov. Družba Bouygues bo lahko imenovala štiri člane upravnega odbora, vključno z izvršnim direktorjem in predsednikom upravnega odbora ⁽¹⁰⁾, ter predlagala dva neodvisna člana upravnega odbora. Družba Bertelsmann bo lahko imenovala dva člana upravnega odbora, vključno s podpredsednikom upravnega odbora, in predlagala [število neodvisnih članov upravnega odbora, ki jih predlaga družba Bertelsmann]. V skladu s členom 2.1.4 delničarskega sporazuma se morajo odločitve upravnega odbora sprejemati z večino oddanih glasov. Če je izid glasovanja neodločen, je odločilen glas izvršnega direktorja. Člen 2.1.2 delničarskega sporazuma določa, da se morata družbi Bouygues in Bertelsmann dogovoriti o skupnem stališču glede vseh točk dnevnega reda upravnega odbora. V primeru nesoglasja bo morala družba Bertelsmann načeloma glasovati v skladu z družbo Bouygues.

3.3.1.2. Trditve družbe Iliad

- (25) Družba Iliad trdi, da bosta novi subjekt skupaj nadzorovali družbi Bouygues in Bertelsmann.
- (26) Družba Iliad svoje stališče utemeljuje najprej s tem, da je zaradi strukture transakcije, kot sta jo načrtovali družbi Bouygues in Bertelsmann, mogoče sklepati, da bosta imeli ti družbi skupni nadzor nad novim subjektom. Poudarja, da bo imela družba Bertelsmann (prek družbe RTL) po sklenitvi transakcije v lasti 16 % kapitala novega subjekta. Družba Bertelsmann bo torej druga največja delničarka novega subjekta.
- (27) Družba Iliad trdi, da bo družba Bertelsmann torej ključna delničarka novega subjekta, zlasti zaradi strokovnega znanja in izkušenj družbe RTL v avdiovizualnem sektorju. Meni, da je zlasti iz intervjuja s Thomasom Rabejem, izvršnim direktorjem družbe Bertelsmann, in Olivierjem Roussatom, generalnim direktorjem družbe Bouygues, razvidno, da se družbi Bouygues in Bertelsmann med seboj obravnavata kot dolgoročni partnerici, ki imata skupen pogled na trge ⁽¹¹⁾. To je bilo ponovljeno v predstavitvi vlagateljem, v kateri sta družbi TF1 in M6 trdili, da bo družba RTL ostala dolgoročna strateška delničarka ⁽¹²⁾. Poleg tega družba Iliad opozarja, da do zdaj niti družba Bouygues niti družba RTL posamično nimata dovolj glasovalnih pravic za večino na skupščinah delničarjev, ki bi si jo lahko zagotovili le s skupnim izvajanjem glasovalnih pravic ⁽¹³⁾.
- (28) Drugič, družba Iliad meni, da bosta družbi Bouygues in RTL z usklajenim ravnanjem delovali kot strateški partnerici. Usklajeno ravnanje je v smislu člena L.233-10 francoskega trgovinskega zakonika opredeljeno kot pogodba, ki jo skleneta osebi za pridobitev, odsvojitve ali izvajanje glasovalnih pravic, da bi izvajali skupno politiko do podjetja ali pridobili nadzor nad njim. Obstoje takega usklajenega ravnanja je nadalje znak, ki ga organ ADLC uporablja pri presoji narave nadzora, ki ga eno ali več podjetij izvaja nad drugim podjetjem ⁽¹⁴⁾.
- (29) Tretjič, družba Iliad meni, da bo imela družba Bertelsmann posebno zastopanost v upravnem odboru ⁽¹⁵⁾. Poudarja, da bo prvi izvršni direktor novega subjekta Nicolas de Tavernost, ki je sedanjí predsednik upravnega odbora družbe M6. Ob upoštevanju števila članov upravnega odbora, posamično odobrenih družbama Bouygues (štiri) in Bertelsmann (tri), tudi ugotavlja, da niti družba Bouygues niti družba Bertelsmann ne moreta delovati samostojno ⁽¹⁶⁾.

⁽¹⁰⁾ Prvi izvršni direktor novega subjekta bo Nicolas de Tavernost, sedanjí predsednik upravnega odbora družbe M6.

⁽¹¹⁾ Poziv k ukrepanju, Priloga 2, točka 7.

⁽¹²⁾ Poziv k ukrepanju, Priloga 2, točka 8.

⁽¹³⁾ Poziv k ukrepanju, Priloga 2, točke 10 do 12.

⁽¹⁴⁾ Poziv k ukrepanju, Priloga 2, točke 16 do 20.

⁽¹⁵⁾ Poziv k ukrepanju, Priloga 2, točki 22 in 23.

⁽¹⁶⁾ Poziv k ukrepanju, Priloga 2, točke 24 do 26.

- (30) Nazadnje, družba Iliad trdi, da sta družbi Bouygues in Bertelsmann pripravili skupno strategijo, kot je bilo potrjeno v sporočilih za javnost in predstavitvah za vlagatelje ⁽¹⁷⁾.

3.3.1.3. Trditve organa ADLC in družbe Bouygues

- (31) Organ ADLC in družba Bouygues trdita, da je transakcija strukturirana tako, da družbi Bouygues zagotavlja izključni nadzor nad novim subjektom ⁽¹⁸⁾.
- (32) Družba Bouygues glede skupščine delničarjev poudarja, da se bosta morali družbi Bouygues in Bertelsmann v skladu s členom 2.5 delničarskega sporazuma pred vsako skupščino delničarjev posvetovati, da bi poskušali opredeliti skupno stališče glede vsakega prihodnjega glasovanja. V primeru nesoglasja med družbama bo prevladalo stališče, ki ga je predlagala družba Bouygues, družba Bertelsmann pa bo morala glasovati v skladu z odločitvami družbe Bouygues ⁽¹⁹⁾. Iz analize preteklih stopenj udeležbe na skupščinah delničarjev družb TF1 in M6 bi bilo mogoče sklepati, da bosta imeli družbi Bouygues in Bertelsmann s skupnimi glasovalnimi pravicami dejansko večino na skupščinah delničarjev.
- (33) Družba Bouygues glede upravnega odbora navaja, da člen 2.1.1 delničarskega sporazuma določa, da bo upravni odbor novega subjekta sestavljalo 12 članov, od katerih jih bo polovico imenovala družba Bouygues, vključno z njegovim predsednikom z odločilnim glasom ⁽²⁰⁾.
- (34) Družba Bouygues navaja, da se z delničarskim sporazumom zahteva, da je pred vsako sejo upravnega odbora tako kot za pripravo skupščin delničarjev potrebno obdobje posvetovanja med družbama Bouygues in Bertelsmann ⁽²¹⁾. V primeru nesoglasja med družbama bo prevladalo stališče, ki ga je predlagala družba Bouygues, družba Bertelsmann pa bo morala glasovati v skladu z odločitvami družbe Bouygues ⁽²²⁾. Družba Bertelsmann lahko neodvisno od stališča družbe Bouygues deluje le v izjemnih primerih. Natančneje, člen 2.1.2 delničarskega sporazuma določa, da družbi Bertelsmann ni treba upoštevati stališča družbe Bouygues, če družba Bertelsmann ali eden od njenih predstavnikov v upravnem odboru meni, da bi bila odločitev nezakonita ali v nasprotju s poslovnim interesom novega subjekta ⁽²³⁾. Poleg tega člen 2.1.4 vsebuje seznam zadev, v zvezi s katerimi družbi Bertelsmann ne bo treba glasovati v skladu z družbo Bouygues, vendar bi se moralo to nanašati le izjemne odločitve, ki bi verjetno vplivale na vrednost novega subjekta ⁽²⁴⁾.
- (35) Nazadnje, družba Bouygues navaja, da bo nadzorovala vse strateške odločitve novega subjekta, vključno z njegovim poslovnim načrtom in proračunom, njegovimi naložbami in imenovanjem njegovih direktorjev. V zvezi s tem poudarja, da dejstva, na katera se je sklicevala družba Iliad, da bi ugotovila, da sta družbi Bouygues in Bertelsmann pripravili skupno strategijo, temeljijo le na sporočilih za javnost, ki ne vsebujejo celotne vsebine sporazumov in delničarskega sporazuma ⁽²⁵⁾.

3.3.1.4. Presoja Komisije

(A) Pravni okvir

- (36) Prečiščeno obvestilo o pravni pristojnosti določa, da skupni nadzor obstaja, kadar imata dve ali več podjetij ali oseb možnost izvajanja odločilnega vpliva na drugo podjetje. Po mnenju Komisije odločilni vpliv običajno pomeni moč preprečiti odločitve, ki določajo strateško gospodarsko obnašanje podjetja. Podjetja, ki pridobijo skupni nadzor nad drugim podjetjem, morajo pri določanju gospodarske politike skupnega podjetja doseči skupni dogovor in morajo sodelovati ⁽²⁶⁾.

⁽¹⁷⁾ Poziv k ukrepanju, Priloga 2, točke 27 do 33.

⁽¹⁸⁾ Glej analizo organa ADLC z dne 30. novembra 2021 o uporabi uredbe o združitvah za transakcijo, str. 7, in stališča družbe Bouygues, str. 10.

⁽¹⁹⁾ Stališča družbe Bouygues, str. 5.

⁽²⁰⁾ Stališča družbe Bouygues, str. 8.

⁽²¹⁾ Stališča družbe Bouygues, str. 5 in 6.

⁽²²⁾ Stališča družbe Bouygues, str. 5.

⁽²³⁾ Stališča družbe Bouygues, str. 6.

⁽²⁴⁾ Stališča družbe Bouygues, str. 6 in 9.

⁽²⁵⁾ Stališča družbe Bouygues, str. 9.

⁽²⁶⁾ Prečiščeno obvestilo o pravni pristojnosti, točka 62.

- (37) Komisija za določitev obstoja skupnega nadzora uporablja več meril.
- (38) Čeprav lahko obstaja skupni nadzor, kadar imata dve matični družbi enake glasovalne pravice ali enako zastopanost v organih odločanja, Komisija meni, da to ni nujen pogoj. Zato lahko skupni nadzor obstaja tudi brez enakih glasovalnih pravic ali zastopanosti. To velja zlasti, ko imajo manjšinski delničarji dodatne pravice, kot je pravica veta na strateške odločitve novega subjekta ⁽²⁷⁾. Pravice veta, ki zagotavljajo skupni nadzor, običajno vključujejo odločitve o vprašanjih, kot so proračun, poslovni načrt, večje naložbe ali imenovanje višjega vodstva.
- (39) Poleg tega Komisija meni, da ima lahko skupno izvajanje glasovalnih pravic za posledico skupni nadzor. Tako lahko dve ali več podjetij, ki pridobijo manjšinske deleže v drugem podjetju, dosežejo skupni nadzor celo brez posebnih pravic veta ⁽²⁸⁾. To lahko velja na primer, če manjšinski deleži skupaj zagotavljajo sredstvo za nadzor ciljnega podjetja. To lahko izhaja iz pravno zavezujočega sporazuma v tem smislu ali pa se uvede na dejanski podlagi, zlasti kadar obstaja močan skupni interes ⁽²⁹⁾.
- (40) Nazadnje, Komisija upošteva še druge dejavnike, vključno z obstojem odločilnega glasu ⁽³⁰⁾. Za obstoj skupnega nadzora ne bi smela imeti odločilnega glasu samo ena matična družba, saj bi to pomenilo izključni nadzor družbe, ki ima odločilni glas ⁽³¹⁾. Vendar pa lahko gre za skupni nadzor, kadar ima navedeni odločilni glas v praksi omejena pomen in učinkovitost ⁽³²⁾.
- (B) Pravice veta družbe Bertelsmann v novem subjektu
- (41) Kot je bilo pojasnjeno v točkah (22)–(24) zgoraj in če ni določeno drugače, bo morala družba Bertelsmann glasovati v skladu z družbo Bouygues na sejah upravnega odbora in skupščinah delničarjev.
- (42) V izjemnih okoliščinah člen 2.1.4 delničarskega sporazuma [določa mehanizem, ki družbi Bertelsmann omogoča, da v izjemnih primerih za določeno število zadev glasuje proti predlogu] ⁽³³⁾. Komisija meni, da je ta mehanizem iz člena 2.1.4 delničarskega sporazuma podoben pravici veta, ki jo ima družba Bertelsmann glede teh zadev. [Podrobnosti o delovanju delničarskega sporazuma]. Družba Bertelsmann bo torej imela pravico veta na zadeve, našteje v členu 2.1.4 delničarskega sporazuma.
- (43) Najprej, člen 2.1.4 delničarskega sporazuma vsebuje seznam zadev, glede katerih bo imela družba Bertelsmann izjemoma pravico veta. To se nanaša zlasti na spremembo statuta, zamenjavo revizorjev, kakršno koli spremembo politike razdelitve dividend, kakršno koli spremembo pravil upravljanja, kakršno koli povečanje kapitala, znatno povečanje dolga in zavezanost novega subjekta h kakršnemu koli novemu poslu, ki ne spada v njegovo dejavnost. Komisija v zvezi s temi pravicami veta ugotavlja, da se v skladu s točko 66 prečiščenega obvestila o pravni pristojnosti te zadeve ne nanašajo na strateške odločitve novega subjekta. Pravica veta družbe Bertelsmann se uporablja za zadeve, ki se nanašajo na obstoj novega subjekta, zato mu kot taka ne omogoča skupnega nadzora nad novim subjektom. Pač pa te pravice veta ustrezajo pravicam, ki so običajno dodeljene manjšinskim delničarjem za zaščito njihovih finančnih interesov kot vlagateljev v skupno podjetje.
- (44) S členom 2.1.4 delničarskega sporazuma so družbi Bertelsmann dodeljene tudi pravice veta v zvezi z nekaterimi vrstami naložb. Družba Bertelsmann bo zlasti ohranila pravico, da ne upošteva predloga družbe Bouygues za (i) kakršno koli naložbo, prodajo ali pridobitev delnic, poslov in sredstev v znesku, ki presega [znesek praga] EUR na transakcijo; (ii) kakršne koli pridobitve pravic za avdiovizualno vsebino, ki presegajo [znesek praga] EUR na transakcijo na leto; (iii) kakršen koli dogovor o komercialni distribuciji, ki presega [znesek praga] EUR na transakcijo na leto; (iv) ustanovitev kakršnega koli skupnega podjetja ali partnerstva ali drugega jamstva za

⁽²⁷⁾ Prečiščeno obvestilo o pravni pristojnosti, točka 65.

⁽²⁸⁾ Prečiščeno obvestilo o pravni pristojnosti, točka 74.

⁽²⁹⁾ Prečiščeno obvestilo o pravni pristojnosti, točke 74 do 76.

⁽³⁰⁾ Prečiščeno obvestilo o pravni pristojnosti, točka 82.

⁽³¹⁾ Prečiščeno obvestilo o pravni pristojnosti, točka 82.

⁽³²⁾ Prečiščeno obvestilo o pravni pristojnosti, točka 82.

⁽³³⁾ Ta obveznost ne velja za neodvisne člane upravnega odbora, ki jih predlaga družba Bouygues ali družba Bertelsmann.

znesek, ki presega [znesek praga] EUR na leto za vsakega posebej, in (v) kakršen koli začetek pravnega postopka v zvezi z zneskom, ki presega [znesek praga] EUR. Komisija v zvezi s tem ugotavlja, da pragovi iz delničarskega sporazuma presegajo vrednost skoraj vseh naložb družbe TF1 v zadnjih desetih letih (in vseh naložb družbe M6) ⁽³⁴⁾. Pravice veta družbe Bertelsmann torej niso take, da bi ji omogočile veto na običajno poslovanje novega subjekta. Glede na določene zneske te pravice veta ustrezajo pravicam, ki običajno ščitijo manjšinske delničarje.

- (45) Glede na navedeno Komisija torej meni, da družba Bertelsmann zaradi pravic veta iz člena 2.1.4 delničarskega sporazuma ne bo izvajala skupnega nadzora nad novim subjektom.
- (46) Prvega izvršnega direktorja novega subjekta bosta imenovali družbi Bouygues in Bertelsmann ⁽³⁵⁾ ter bo eden od štirih članov upravnega odbora, ki jih bo imenovala družba Bouygues. V obdobju vezanosti ⁽³⁶⁾ lahko družba Bouygues po razpravah z družbo Bertelsmann, vendar ne da bi slednja imela veto na končno odločitev, razreši izvršnega direktorja novega subjekta. Kar zadeva imenovanje prihodnjih izvršnih direktorjev, bo morala družba Bouygues predlagati seznam [...] kandidatov [...], družba Bertelsmann pa bo lahko dala veto na enega od kandidatov ⁽³⁷⁾. Družba Bouygues bo torej imela zadnjo besedo pri izbiri [izvršnega direktorja], razen če bo družba Bertelsmann menila, da obstajajo resni etični pomisleki glede kandidata ⁽³⁸⁾. [...] ⁽³⁹⁾. Iz tega sledi, da bo imela družba Bouygues med obdobjem vezanosti in po njem zadnjo besedo v zvezi z imenovanjem in razrešitvijo izvršnega direktorja novega subjekta. Družba Bertelsmann bo imela pravico veta samo na [...] in na imenovanje kandidata, glede katerega bo imela resne etične pomisleke. Po drugi strani pa družba Bertelsmann ne bo imela veta na razrešitev izvršnega direktorja. Pravice veta družbe Bertelsmann v postopku imenovanja izvršnega direktorja novega subjekta so torej podobne pravici do posvetovanja, ki ustreza pravicam, s katerimi se običajno ščitijo interesi manjšinskih delničarjev. Komisija tudi ugotavlja, da bo lahko družba Bouygues brez odlašanja razrešila prvega izvršnega direktorja novega subjekta.
- (47) Komisija zato meni, da družba Bertelsmann ne bo izvajala skupnega nadzora nad novim subjektom zaradi svojega sodelovanja pri imenovanju in razrešitvi izvršnega direktorja novega subjekta.
- (48) Kar zadeva poslovni načrt in proračun, Komisija ugotavlja, da je s členom 2.2.1 delničarskega sporazuma ustanovljen revizijski odbor, pristojen za pripravo proračuna in poslovnega načrta, ki ga bosta sestavljala član upravnega odbora, ki ga imenuje družba Bouygues, in član upravnega odbora, ki ga imenuje družba Bertelsmann ⁽⁴⁰⁾. [Družbi Bouygues in Bertelsmann se bosta dogovorili o prvem poslovnem načrtu] ⁽⁴¹⁾. Poleg tega bo treba pri prihodnjih poslovnih načrtih, ki jim lahko družba Bertelsmann nasprotuje le, če meni, da niso v skladu s poslovnim interesom novega subjekta ⁽⁴²⁾, upoštevati cilje glede prihodkov, sinergije in naložb, o katerih sta se dogovorili družbi Bouygues in Bertelsmann ⁽⁴³⁾. Tako bo [lahko, kar zadeva prihodnje poslovne načrte, družba Bouygues v upravnem odboru uveljavila svojo odločitev zaradi svojega odločilnega glasu] ⁽⁴⁴⁾. Ti prihodnji poslovni načrti in proračuni pomenijo strateške odločitve novega subjekta.

⁽³⁴⁾ Družba Bouygues potrjuje, da je družba TF1 od leta 2011 te pragove preseгла le trikrat, družba M6 pa jih ni nikoli preseгла. Poleg tega je družba Bouygues v odgovor na zahtevo po informacijah 2 potrdila, da, kjer je to ustrezno, konsolidacija preteklih podatkov med skupinama TF1 in M6 ni privedla do nikakršnega dodatnega preseganja pragov iz člena 2.1.4 (glej zahtevo po informacijah 2, odgovor na vprašanje 2 in prilogo). Po mnenju Komisije so pragovi torej dovolj visoki, da družbi Bertelsmann ne dajejo veta na strateške odločitve novega subjekta.

⁽³⁵⁾ Delničarski sporazum, člen 2.3.

⁽³⁶⁾ Člen 3.2 delničarskega sporazuma določa, da mora družba Bertelsmann, razen izjemoma, obdržati svoje deleže v novem subjektu za [določeno obdobje] (v nadaljnjem besedilu: obdobje vezanosti).

⁽³⁷⁾ Delničarski sporazum, člen 2.3.

⁽³⁸⁾ Delničarski sporazum, člen 2.1.2.

⁽³⁹⁾ Delničarski sporazum, člen 2.3.

⁽⁴⁰⁾ Delničarski sporazum, člen 2.2.1.

⁽⁴¹⁾ Delničarski sporazum, člen 2.2.1. Poleg tega je družba Bouygues v svojem odgovoru na zahtevo po informacijah 2 potrdila, da sporazuma družbi Bouygues omogočata, da kratkoročno spremeni poslovni načrt in prekliče prvi proračun (glej zahtevo po informacijah 2, odgovor na vprašanje 5(b)).

⁽⁴²⁾ Delničarski sporazum, člen 2.1.2.

⁽⁴³⁾ Delničarski sporazum, člen 2.2.1.

⁽⁴⁴⁾ Glej točko (62) v nadaljevanju.

- (49) Komisija zato meni, da družba Bertelsmann ne bo izvajala skupnega nadzora nad novim subjektom zaradi mehanizma za razpravo in sprejemanje prihodnjih poslovnih načrtov in proračunov novega subjekta.
- (50) Zato Komisija ugotavlja, da ni pravice, ki bi družbi Bertelsmann dajala veto na strateške odločitve novega subjekta.
- (C) Skupno izvajanje glasovalnih pravic
- (51) Kar zadeva skupščine delničarjev, družba Bertelsmann ne bo mogla nasprotovati stališču družbe Bouygues, razen v zvezi z zadevami iz člena 2.1.4 delničarskega sporazuma (obravnavanimi v točkah (43)–(45) zgoraj).
- (52) Vendar ima družba Bertelsmann v upravnem odboru poleg zadev iz člena 2.1.4 delničarskega sporazuma in imenovanja izvršnega direktorja novega subjekta (obravnavanih v točkah (43)–(47) zgoraj) pravico, da nasprotuje vsaki odločitvi, za katero meni, da je nezakonita ali v nasprotju s poslovnim interesom novega subjekta (člen 2.1.2 delničarskega sporazuma).
- (53) Za pojem poslovnega interesa se ne uporabljajo posebni pogoji. Vendar, kot je poudarila družba Bouygues, (i) je izjema iz člena 2.1.2 delničarskega sporazuma običajna in ni specifična za avdiovizualni sektor ter (ii) bi se morala uporabljati le v izjemnih primerih, (iii) saj je njen cilj preprečiti vsako civilno in/ali kazensko odgovornost članov upravnega odbora, ki jih imenuje družba Bertelsmann ⁽⁴⁵⁾. Komisija zato ugotavlja, da je obseg izjeme omejen.
- (54) Iz tega sledi, da družba Bertelsmann ne bo mogla *de jure* odločilno vplivati na novi subjekt pod pogoji delničarskega sporazuma. Vendar je treba oceniti, ali bi lahko skupno izvajanje glasovalnih pravic obstajalo tudi *de facto*.
- (55) Prvič, družba Bertelsmann ima v avdiovizualnem sektorju strokovno znanje, ki presega dejavnosti novega subjekta. Čeprav družba Bertelsmann ne bo mogla vsiliti svojega stališča, se bosta morali družbi Bouygues in Bertelsmann poleg tega pred vsako sejo upravnega odbora ali skupščino delničarjev novega subjekta posvetovati med seboj in se poskušati dogovoriti o skupnem stališču glede glasovanja. Zato ni mogoče izključiti, da bi lahko družbi Bouygues in Bertelsmann v organih odločanja novega subjekta delovali kot en sam subjekt. Poleg tega bo imel prihodnji izvršni direktor novega subjekta v družbi Bertelsmann še naprej več nalog ⁽⁴⁶⁾.
- (56) Vendar ima tudi družba Bouygues strokovno znanje v avdiovizualnem sektorju in v tem pogledu nikakor ne bo odvisna od družbe Bertelsmann. Poleg tega družba Bertelsmann ne bo imela pomembnih poslovnih transakcij z novim subjektom ⁽⁴⁷⁾. Nazadnje, družba Bouygues ohranja pravico, da razreši izvršnega direktorja novega subjekta, ne da bi družba Bertelsmann lahko nasprotovala odločitvi.
- (57) Iz tega sledi, da ni nobenega dokaza, ki bi potrjeval obstoj močnega skupnega interesa družb Bouygues in Bertelsmann.
- (58) Ker takega interesa ni, Komisija meni, da morebitni pojav prenosa zaveznistev med manjšinskimi delničarji običajno izključuje predpostavko o *de facto* skupnem nadzoru. V obravnavani zadevi je mogoče, da se družba Bouygues v okviru upravnega odbora in skupščine delničarjev z drugimi manjšinskimi delničarji uskladi o zadevah, v katerih bi imela družba Bertelsmann interes glasovati proti družbi Bouygues.

⁽⁴⁵⁾ Glej zahtevo po informacijah 2, odgovor na vprašanje 1.

⁽⁴⁶⁾ Poziv k ukrepanju, Priloga 2, točka 23.

⁽⁴⁷⁾ Družba Bouygues je v svojem odgovoru na zahtevo po informacijah 2 potrdila, da se nameravajo med družbama M6 in Bertelsmann prekiniti posli znotraj skupine (glej zahtevo po informacijah 2, odgovor na vprašanje 4(b)). Vendar je družba Bouygues poudarila, da bi lahko novi subjekt tako kot vsak drug gospodarski subjekt pridobival vsebine ali storitve od odvisnih podjetij družbe Bertelsmann pod tržnimi pogoji.

- (59) Poleg tega Komisija ugotavlja, da mora družba Bertelsmann v primeru nesoglasja med družbama Bouygues in Bertelsmann ohraniti svoje deleže samo v obdobju vezanosti [trajanje obdobja vezanosti]. Ob koncu tega obdobja bo lahko družba Bertelsmann svoje delnice prodala s podelitvijo predkupne pravice družbi Bouygues za [znesek deležev] delnic. Preostale delnice se lahko prosto prodajo [če izbira kupca ne vzbuja pomislekov glede konkurence]. Zato Komisija meni, da v primeru nesoglasja to ne bi vplivalo na preživetje novega subjekta.
- (60) Komisija torej ugotavlja, da sporazuma in delničarski sporazum ne vodijo do *de facto* skupnega izvajanja glasovalnih pravic.
- (D) Odločilen glas
- (61) V točki 82 prečiščenega obvestila o pravni pristojnosti je vsekakor navedeno, da za obstoj skupnega nadzora ne bi smela imeti odločilnega glasu samo ena matična družba, saj bi to pomenilo izključni nadzor družbe, ki ima odločilni glas.
- (62) V obravnavanem primeru bo družba Bouygues nadzorovala polovico upravnega odbora, vključno z izvršnim direktorjem ⁽⁴⁸⁾, ki bo imel odločilni glas. Zato se glas družbe Bertelsmann ne zdi potreben za sprejetje stališča družbe Bouygues v upravnem odboru, razen če so zadeve pridržane v smislu člena 2.1.4 delničarskega sporazuma (kadar glasov ni mogoče združevati). Podobno bo lahko družba Bertelsmann na skupščini delničarjev nasprotovala stališču družbe Bouygues le glede pridržanih zadev v smislu člena 2.1.4 delničarskega sporazuma (kadar glasov ni mogoče združevati).
- (63) Družba Bertelsmann zato zaradi odločilnega glasu družbe Bouygues ne bo imela skupnega nadzora nad novim subjektom.
- (E) Izključni nadzor nad novim subjektom
- (64) Kot je pojasnjeno zgoraj, Komisija ugotavlja, da bo imela družba Bouygues pooblastilo za imenovanje polovice članov upravnega odbora novega subjekta. Zaradi določb francoskega trgovinskega zakonika ⁽⁴⁹⁾ bo imel izvršni direktor novega subjekta, ki ga bo imenovala družba Bouygues, v primeru neodločenega glasovanja odločilni glas. V tem smislu bo lahko družba Bouygues vsilila svoje odločitve upravnemu odboru novega subjekta. Komisija ugotavlja, da te pravice družbi Bouygues *de jure* omogočajo izključni nadzor nad novim subjektom.
- (65) Poleg tega mora družba Bertelsmann v skladu z določbami člena 2.5 delničarskega sporazuma, razen v zadevah, pridržanih v smislu člena 2.1.4 delničarskega sporazuma (ki ne omogočajo skupnega nadzora), na skupščinah delničarjev glasovati v skladu z družbo Bouygues. Tako bo družba Bouygues dejansko nadzorovala približno 46 % glasovalnih pravic na skupščini delničarjev novega subjekta. Glede na pretekle konsolidirane statistične podatke, ki jih je predstavila družba Bouygues, to ustreza več kot polovici glasovalnih pravic, ki so dejansko zastopane na skupščinah delničarjev ⁽⁵⁰⁾. Zato Komisija ugotavlja, da bo družba Bouygues izvajala tudi *de facto* izključni nadzor nad novim subjektom. V spodnji preglednici so prikazani pretekli konsolidirani statistični podatki o stopnji udeležbe na skupščinah delničarjev družb TF1 in M6 od leta 2019.

⁽⁴⁸⁾ Splošno sodišče Evropske unije je že razsodilo, da bodo za uporabo uredbe o združitvah neodvisni predstavniki, ki jih imenuje delničar, nujno upoštevali stališča osebe, ki jih je imenovala (glej v zvezi s tem sodbo Splošnega sodišča Evropske unije z dne 23. februarja 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Komisija, T-282/02, točka 74). Ker ni dokazov o nasprotnem, Komisija meni, da bosta dva neodvisna člana upravnega odbora novega subjekta, ki ju je imenovala družba Bouygues, delovala v skladu s to družbo.

⁽⁴⁹⁾ Francoski trgovinski zakonik, člen L.225-37.

⁽⁵⁰⁾ Glej zahtevo po informacijah 2, odgovor na vprašanje 3.

Preglednica 1

Pretekli konsolidirani statistični podatki o stopnji udeležbe za družbi TF1 in M6

Leto	Konsolidirana stopnja udeležbe	Ocenjena stopnja deleža družbe Bouygues	Stopnja udeležbe družbe Bouygues glede na skupne konsolidirane glasove
2021	[...] %	46 %	[več kot polovica] %
2020	[...] %	46 %	[več kot polovica] %
2019	[...] %	46 %	[več kot polovica] %

Vir: Odgovor družbe Bouygues na zahtevo po informacijah 2, vprašanje 3

(66) Komisija zato meni, da bo imela družba Bouygues izključni nadzor nad novim subjektom, in sicer tako s pravnega kot tudi z dejanskega vidika.

(F) Sklepna ugotovitev o naravi nadzora nad novim subjektom

(67) Iz zgoraj navedenih razlogov Komisija meni, da bo novi subjekt pod izključnim nadzorom družbe Bouygues.

3.3.2. *Sklepna ugotovitev o podjetjih, udeleženih v transakciji*

(68) Komisija meni, da sta zaradi izključne narave nadzora družbe Bouygues nad novim subjektom podjetji, udeleženi v transakciji, družba Bouygues (vključno z družbo TF1) kot prevzemno podjetje in družba M6 kot ciljno podjetje.

3.4. **Sklepna ugotovitev o razsežnosti Unije pri transakciji**

(69) Ker družbi Bouygues in M6 ustvarita več kot dve tretjini svojega prometa v Franciji, Komisija meni, da transakcija ne pomeni koncentracije z razsežnostjo Unije.

4. SKLEPNA UGOTOVITEV

(70) Komisija ni pristojna za oceno transakcije.

(71) Ta sklep se uradno sporoči družbi Iliad in objavi v *Uradnem listu*, brez zaupnih informacij ali poslovnih skrivnosti.

ISSN 1977-1045 (elektronska različica)

ISSN 1725-5244 (tiskana različica)

Urad za publikacije
Evropske unije
L-2985 Luxembourg
LUKSEMBURG

SL